

— Я се опри самъ — не душата, бѣлиятъ ти джигеръ ще извадятъ!

— Какъ, самъ, джанъмъ? Сички, сички — инѣкъ сме загубени!

— И общинскитѣ, и Жанковитѣ — едно!

— Едно! Едно!

Селянитѣ се събираха предъ портитѣ, приказваха, обсъждаха, псуваха. Женитѣ надничаха презъ дуваритѣ и се питаха:

— Како мари! Вѣрно ли е, че Жанката щѣлъ да ни вършей житото на Ялѣнъ кория?

— Щѣлъ мари булка, дано го Господъ убие!

— И въ вестницитѣ било писано, а?

— Така дума нашия човѣкъ.

— Нашия ми каза, пѣкъ азъ му викамъ: и душитѣ ни може да изкара, куче е той, ама чакъ въ вестницитѣ да го пишатъ...

— Писали го, писали го!

— Това му се и пада! Цѣло село иска да налапа проклетникътъ му!

— Иска, иска... Отде накжде ние да гниемъ въ зной, пѣкъ той да ни прибира житото!... Не му стига дего заграби толкова земя...

— Ужкимъ я купилъ...

— Купилъ... Нали мжжетѣ ни сж будали...

— Охъ, не знамъ, тежки години...

— Тежки за когото сж тежки... Я вижъ снахитѣ на Жанката... наконтени, наперени... Пѣкъ и старата, и тя... набоборкана една, нацупена като пуйка...

*

Жанкита спрѣ предъ малката вратичка и се върѣ презъ една цѣпнатина.

— Никой се не вижда...